

бички и малки, прашни, рошави дечурлига пикаеха върху купчинки пепелъ и после ги набучваха съ кокоши пера.

— Кого ли ще избератъ? — попита се той и почувствува, какъ единъ сладъккъ гжделъ полази около пжпа му и го щипна приятно подъ лжжичката. — Какъвъ ли народъ, какви ли чудеса ще в дятъ!..

Козаря отиваше на събрание у Петъръ Гошевъ. Тамъ щѣха да избератъ делегатитѣ за Русия. Нека. Да идатъ, та сами да видятъ хубаво ли е, или е лошо. Едни се кълнатъ, че селянитѣ и работницитѣ хамалували като добитъкъ, други разправятъ, че всичко било уредено, че всички живѣли човѣшки, а трети само слушатъ и не знаятъ кой е правъ и кой е кривъ...

Още преди две години Бакърджийчето казваше на чорбаджиитѣ: „Пуснете една безпартийна делегация, да види какво е!“

— Най-хубаво! — обади се облекчително Козаря.

— Подкупватъ ги! — рече кмета.

— Съ какво ги подкупватъ?

— Съ пари — съ какво!

— Ако е съ пари, най-напредъ вие щѣхте да идете!

— Работницитѣ тамъ живѣятъ царски, ама селянитѣ сж лошо, — заявяваше важно и авторитетно Начо Котаковъ, окръженъ съветникъ и председателъ на дружбата.

— Който иде, той нѣма да си върже очитѣ за селянитѣ, а да ги отвори за работницитѣ, — не се даваше Козаря.

— Ще ги отвори, ако му дадатъ...

— Защо да не му дадатъ?

— Защо?... Ще го залъжатъ — ето защо!